

er brandærgeligt, at man her i landet selv er med til at underminere den aftale, vi fik. Det er klart, at på alle punkter er aftalen ikke perfekt, f.eks. er et af de områder, hvor vi gerne ville være nået længere fra dansk side, vedvarende energi. Det nåede vi ikke, men vi nåede trods alt alle de andre ting, jeg nævnte før, så skulle vi ikke hellere se at få dem gennemført i praksis og glemme de surmulerier?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige til fru Charlotte Antonsen, at diskussionen her minder mig fuldstændig om diskussionen om, hvorvidt et glas vin er halvt fyldt eller halvt tomt.

Fru Charlotte Antonsen synes, vi skal være glade for det, der blev nået, og jeg tillader mig at være utilfreds over det, der ikke blev nået. Men skal vi ikke blive enige om, at jeg har rost regeringen for dens formandskab, og jeg har påpeget nogle områder, hvor jeg synes, resultaterne kunne have været bedre? Er fru Charlotte Antonsen så tilfreds? Er det godt nok nu?

Kl. 17.10

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Der er blevet holdt en hel del takketal i dag fra denne talerstol, og jeg vil også begynde med en række taksgelser.

Først og fremmest synes jeg, der er grund til at takke de mange fredelige demonstranter, som viste, at vi her i Danmark har en tradition for at tilkendegive vore synspunkter, uden at det ender i gadekamp og spektakel. Jeg noterede mig også, at statsministeren anerkendte det i sin nytårstale, og det er jeg glad for. Vi havde efter Enhedslistens opfattelse nogle flotte folkelige manifestationer for et anderledes Europa – et mere demokratisk, mere socialt, mere rødt, mere grønt Europa – og det er vi meget glade for.

Vi anerkender også, at regeringen og embedsmændene rent faktisk gjorde en stor indsats, selv om jeg nu nok vil sige, at når man har hørt fru Charlotte Antonsens rosetale til statsministeren, bliver det vanskeligt. Hun efterlod ikke meget rum til os andre i den sammenhæng, men regeringen har fået høje karakterer for forhandlingerne om udvidelsen, og det vil jeg ikke modsige.

Men så er der en række punkter, hvor vi altså bliver nødt til at sige, at det gik mindre godt. Fru Elisabeth Arnold har lige været inde på nogle af dem, og jeg vil godt indlede med noget mere gennemgående og principielt vedrørende alle de mange møder i de forskellige ministerråd.

I EU har man desværre den opfattelse, at et succesfuldt formandskab er et formandskab, der får vedtaget så mange love og regler som overhovedet muligt. Jeg mindes, at f.eks. Venstre og De Konservative ofte har fremsat forslag om, at nu skulle der være regelsanering, og nu skulle der være lovpause, og nu skulle lovkværnen bremses, og nu skulle samfundet ikke druknes i bureaukrati. Men i EU har man altså den grundregel, at jo flere love, der vedtages – og jo mere udviklede, desto bedre – desto bedre er det. Og kan de vedtages i et forrygende tempo med korte tidsfrister for de nationale parlamenter til at behandle dem, er det endnu bedre.

Derfor skyldes en del af den meget, meget positive vurdering, som er kommet fra udlandet af det danske formandskabs indsats, desværre, at det danske formandskab med større succes end måske noget som helst tidligere formandskab har været i stand til at få vedtaget lovgivning på områder, hvor det så næsten umuligt ud. Men resultatet blev altså også noget lovgivningsmæssigt miskmask og makværk, som nu bagefter viser sig at give anledning til store problemer ude i virkeligheden. F.eks. er der mig bekendt ingen uden for Europa-Kommissionen, der er glade for den fiskeriforordning, som blev vedtaget. Jeg har i hvert fald ikke rigtig hørt nogen, der synes, den er god.

Så er der reglerne om gensplejsning. Hvorfor i alverden skulle det være så fantastisk vigtigt for Danmark at få presset vedtagelse af en lovgivning igennem, som Danmark på store strækninger selv var imod og endog måtte stemme imod noget af den? Her var det danske formandskab så at sige overloyalt over for EU-apparatet og satte alle sine kræfter ind på at få vedtaget regler, som er fulde af huller og undtagelser, for f.eks. mærkning af gensplejsede organismer. De virker ikke, og de betyder, at forbrugerne i fremtiden ikke kan se, om der ligger gensplejsning bag de kød-, mælke- og ægprodukter osv., de køber. Det kan de ikke få at vide, fordi det var nogle elendige mærkningsregler, man fik vedtaget, og her prioriterede den danske regering det simpelt hen højere bare at få vedtaget noget end at få vedtaget noget, der var forsvarligt.